

Csihák György (Zürich)

„Horthy-fasizmus” – „Antall demokrácia”. Történelmi párhuzam.

Amikor a világ megtudta, hogy Hitler és Sztálin 1939. augusztus 23-án szerződést kötött, sehol sem keltett valami nagy feltűnést. Ennek alapvetően két oka van: az egyik történelmi, a másik tartalmi. Nekünk magyaroknak megvan ezzel a saját tapasztalatunk: százhusz év alatt a germán is, az orosz is, kétszer tiporta el a magyar szabadságot. Számunkra teljesen közömbös, hogy a germán és a szláv egymással szövetségben, vagy egymás ellenében pusztított.

Nézzük a történelmi okot. Sok évszázadon át Anglia külpolitikai célja volt az "európai erőegyensúly" fönntartása, ami lehetővé tette, hogy Anglia vidáman élje "szigetország" életét, legyen ő a "világ ipari műhelye" stb. A cél érdekében igyekezett a franciákat és a spanyolokat egymás ellen kijátszani - méghozzá sikerrel. Európa keleti felén uralkodó cári Oroszországnak a hátába és a déli szomszédai körében az angol diplomácia hasznos segítőt keresett - és talált. Eközben Európa közepe szét volt zilálva. A németek tucatnyi államra szaggatva veszélytelenek voltak. Igazi hatalom Ausztria-Magyarország lehetett volna, de a Habsburgok és környezetük évszázadokon át nem tudták megérteni a két állam egymástól teljesen különböző társadalmi fejlődésének lényegét. Az 1867-es, úgynevezett kiegyezés hozta meg a változást - de már tragikusan későn. A két fél kiegyezése útjában álló legfőbb akadály az volt, hogy az egyik oldalon a Habsburgok családi birtokai álltak, ahol ők akár császárnak is nevezhették önmagukat, a másik oldalon meredt a Magyar Királyság, Európa legrégebb írott alkotmányával. Így nézett ki az igazi akadály, és a kiegyezés műve ezt kellett sikerrel áthidalja. A létrejött Osztrák-Magyar Monarchia és a magyar segítséggel megszületett német egység következtében megszűnt Európa közepének szétzúllott állapota, ezzel Európában, évszázadok óta először, alapvetően új helyzet teremtődött.

Ebben az új helyzetben Anglia utat tévesztett, Keleten győzött a bolsevizmus, a Monarchia darabokra hullott, és a Versaillesben megalázott Németország a barnaingeseké lett. Versailles nagy francia álma, a francia biztonság Németország leteperése által - füstbe ment. A béketeremtők csak a Monarchiát tették tényleg tönkre, s a nagy vesztes egyedül Magyarország lett. Így szorult, a minden tekintetben teljesen megnyomorított csonkaország két iszonyú diktatúra közé. Ez a történelmi ok. Volt erre már példa a kárpát-medencei Magyar Birodalom történetében, de akkor tyumenjeink úgy verték mindkettőt, ahogyan akarták.

Ezek után vessünk egy rövid pillantást a tartalmi okra. Az utóbbi néhány száz esztendőben nemcsak Európa arculata változott meg, hanem lelkülete is. Támadás az oltár és a korona ellen kifejlődött a renaissance karjai közt, folytatódott a reformációval, majd a gilotin árnyékában eljutott az "Égalité, Fraternité, Liberté" üvöltéséig. Kiteremtődött a mindenkivel egyenlő ember, a Polgár, s vele a liberalizmus. A középkori "egyformán ember" helyett, megszületett az "egyforma ember". A 20. századi ember borzalmas tapasztalatai után, épeszű embernek ma már nem szükséges elmagyarázni, az újabbkori demokrácia útvesztőit. Az ember biológiailag se egyenlő, hiszen az egyetűjű ikrek sem azonosak. Az emberi társadalom is mindenkor megszlik vezetőkre és vezetettek. Csak a világméretű csalás leplezését szolgálja a tetszetős mese, hogy "egyik ember annyi mint a másik".

Viszont ez az a pont, ahol a kétféle, de egy arcú szörny, a szocializmus és a nacionalizmus összeölelkezik. Arcuk elbújik a nemzeti és a nemzetközi álarc mögé. Így született a náci és az internáci. Mindkettő alapelve az egyenlő elosztás, amit az olaszok fasizmusnak neveznek. Ahol azután az egyik vagy a másik hatalomra jut, ott elindulnak a kitelepítő vagonok és megtelnek a koncentrációs táborok, meg a tömegsírok - amint azt

elképesztően gazdag tapasztalat bizonyítja. És ez a hatalmi ok. A Horthy Miklós nevével összekapcsolható magyar történelmi kort sokan szeretik sovinsztának, nácinak, fasisztának jellemezni, de még senki nem igazolta a fent leírt történelmi folyamat jelenlétét a Kárpát-medencében fönnálló, több mint ezer éves apostoli Magyar Királyságban.

Semmi kétségünk aziránt, ha történelmünk vérzivataros századai helyett, a szerencsésebb népek életét élhettük volna, akkor társadalmunk valamely más formát mutathatott volna, akár az első nagy háború alkalmával. Horthy Miklós sem válogathatott, se nagyon finnyás nem lehetett, amikor abban a helyzetben, mint a legmagasabb rangú katonánkra, nagyon helyesen, nemzetünk reábizta sorsát. Ilyen helyzetben mások is azt tették. Országunk már akkor sem volt Svájc, se spanyolhon, hanem államroncs, beékelve az eddigi európai történelem két legszörnyűbb diktatúrája közé. Mégis sikerült államunkat a nagy világégéstől távoltartani 1941. június végéig, amikor Kassa városát máig is titokzatos bombatámadás érte.

Az addig semleges Magyarország Európa közepén sokszázezer menekültnek adott biztonságos fedezet, megmentette életüket és segítette továbbmenekülésüket. Annak ellenére, hogy a nyomorult ország még a szomszédoktól kirugdosott magyaroknak is alig tudott otthont és elegendő kenyeret adni. Az európai zsidóknak akkor Magyarország volt az utolsó menedéke: tízezerrel fogadtuk be őket, amikor zsidókat még Svájcban is zártak koncentrációs táborba. Amikor a németek elszállították őket, akkor már mi is mindannyian foglyok voltunk.

A magyar kormány kétségbeesetten kereste a kiutat a szorító gyűrűből. Előbb az olaszokkal, majd a törökökkel sikerült szerződünk. Nem engedtünk semmiféle csábításnak: egyetlen szomszédunkat se támadtuk meg, noha német részről erre állandóan biztattak. Minden helyzetben hangsúlyoztuk, hogy noha a határmódosításban indokoltan érdekeltek vagyunk, ám csak tárgyalásos, békés rendezést tudunk elképzelni. Így történt ez akkor is, amikor egyes volt területeinket visszafoglalhattunk.

A háború alatt reménytelenül próbálkoztunk tárgyalást kezdeni, mert mindenki csak elutasított bennünket. Igaz, a szovjetek semlegességünk megtartása esetére kedvezményeket ígértek, de ezt a hírt Horthy elől - feltehetően a diplomaták - elsikkasztották.

Eközben belénkrúgott, aki csak tehetett. Semleges hajóinkat nemzetközi vizeken angolok, hollandok kirabolták, németek elsüllyesztették. Végül a roncsországot a németek néhány óra alatt elfoglalták, egyetlen valamire való harci egységünk az orosz tében elpusztult, országunk hadszíntérré lett, a nőket megerőszakolták, a férfiakat "kicsi robot"-ra vitték, a bolsevik titkosszolgálat által összeszedett emberekből létrehozta egy ideiglenes nemzetgyűlést, amivel megkezdték országunk "demokratikus átépítését", azaz: megkezdődött a jólismert "börtönvilág Magyarországon".

Amikor 1944. március 19-én a Harmadik Birodalom katonái bevonultak a roncsországba, sokezer éves történelmünk példa nélkül álló korszaka kezdődött: Hazánk egész területe tartósan idegen katonai megszállás alá került, egészen 1991. június 19-ig, amikor a Vörös Hadsereg formálisan (talán?) elhagyott bennünket. Ezen idő alatt nemzeti önrendelkezésünk teljes mértékben elveszett, miközben 1927. március 31, a Népszövetség ellenőrzésének megszűnte óta 1944. március 19-ig, legalább a maradékország területén még érvényesülhetett. Hogyan éltünk ezzel, a külső brutális és belső nyomor által is szűkreszabott szabadsággal?

Miután Ausztria saját akaratából köztársaság lett és a Habsburgokat megfosztotta trónjuktól és még családi vagyonuktól is, a sanctio pragmatica értelmében megszűnt a közös birtoklás, miáltal felébredt nemzetünk szabad királyválasztó joga. Ekkor a nemzet legfontosabb tette volt a közjogi rendezés, ami ugyan hat-hét évet vett igénybe, de visszavezette országunkat ősi jogrendjébe (L.: Dr. Csonkaréty Károly: A magyar történelem 1100 éve a jogforrások tükrében. Budapest, 1997).

Külső erők elháríthatatlan nyomására megtörtént a békediktátum becikkelyezése, az elrablott területeink átadása, hazatérő koronázott királyunk elűzése. A békeparancs

becikkelyező szövege elé bekerült a Nemzetgyűlés Kiáltványa, amely szerint ezt a békét soha el nem ismerjük - miáltal ez a diktátum alkotmányjogilag érvénytelen. A királyság intézményét fönntartottuk, de a királyválasztást későbbre halasztottuk és Horthy Miklóst - majdnem királyi jogosítványokkal - kormányzóvá választottuk.

Jegyezzük itt meg, hogy a továbbiakban a Habsburg főhercegek a budai várban főhercegeként éltek, Ottó trónörökösnek az apanázst még 1944-ben is átutaltuk, soknyelven történő magántanítását a pannonhalmi apátságról kiutazó tanárok látták el.

A minden tekintetben szétzüllesztett országban elsőrendű feladat volt a nemzet nevelése. Az azóta legendássá vált Klebelsberg Kuno, mint oktatási miniszter (1922-1931) kétezer iskolát építtetett - az épületek ma is remekül állnak, még az Alföld tanyavilágában is. A tananyag színvonalára mi sem jellemzőbb, mint az amerikai külügyminiszter kijelentése 1961-ben: "Tíz amerikai Nobel-díjasból nyolc magyar." Abban az időben tevékenykedett a világ zenei életének két igazi óriása: Bartók Béla és Kodály Zoltán. Irodalmi életünk, képzőművészetünk nálunk addig soha nem tapasztalt magas szintre emelkedett. Tele zsidó szereplővel, rendezővel stb., több tucat olyan film készült, amelyek vetítésével igyekeznek ma televízióink unalmas műsorukat javítani, hogy a pénzügyi támogatásukat biztosító "kapcsolási kvótát" elérjék. Ady, Babits, Heltai, Kosztolányi, Szép Ernő, Szerb Antal és a "Kalotaszegi Madonna" helyén ma Esterházy Péter, Konrád György és a "Sorstalanság" áll - és a magyar nyelv soha nem látott lezüllesztése. Sportolóink már az 1936-os berlini olimpián is kivívták a világ elismerését, s az 1948-as londoni, majd az 1952-es Helsink-i olimpián is még az élcsoporthoz végeztünk - mert a harmincas években tanult labdát rúgni Puskás és Kocsis, vívni Gerevich és az Elek testvérpár, amikor még a valóságban létezett nemcsak mint kifejezés, a „magyar zsidó”.

Népszövetségi segítséggel, 1927. január 1-én megszületett a Pengő, a kor egyik legmegbízhatóbb fizetési eszköze. Sajnos nincsenek megbízható adatok az ipar és a mezőgazdaság termelésének alakulására, de közismert, hogy a történelem legsúlyosabb gazdasági válsága erre az időre jut. Nehéz dolga van a tárgyilagos elemzőnek, hiszen csak a társadalmi mozgás adatai állnak rendelkezésre, ez pedig igen ellentmondó képet ad, nemzetközi összehasonlításban is.

Így például a kor jelentős munkásmozgalmi események színtere - Magyarország ebből a szempontból viszonylag csendes, ami a hazai ipar viszonylagos fejletlenségével is lehet összhangban. Viszonylagosat mondunk, mert hiszen a Duna-tengerjáró hajóink világcsodának számítanak. Észak-Erdély visszatérte után a térség közlekedése oly ütemben és színvonalon épült, amire országunkban máig nincs példa. A kor krónikása hazánkban jelentős agrárproletár megmozdulásokról tudósít, miközben pl. bánkúti búzánk, számos vetőmagvunk, makói hagymánk, szegedi paprikánk, mézünk, vajunk, kamillavirágunk stb. nemzetközi szabvány lett. Az igénytelen magyar szarvasmarhát svájccal keresztezték. 1940-ben 60 ezer darab tehén állott tejellenőrzés alatt. Ezek átlagosan évi 3'200-3'400 kg tejet szolgáltattak. Rekordtejelőink az évi 15'000 kg-ot is meghaladták.

A magyar földműves szívesen vesz részt a közös munkában is, ha a magáén dolgozhat. A háború előtti szövetkezeteink központjában a Hangyában 1938 elején 1481 szövetkezet volt 568 ezer taggal. A magyar földműves rátermettségét jelenti, hogy a szövetkezetek 1481 elnökeiből 547, 1481 üzletvezetőjéből 313 és 1406 könyvelőjéből 337 parasztember volt.

Szokás Horthy hibájaként felróni, hogy nem tartott kapcsolatot a munkásokkal. Viszont az is igaz, hogy ez hozzátartozott kormányzói stílusához: távortartotta magát a politika egészétől. Viszont épültek kulturált munkás lakótelepek (Mária Valéria telep), ha szűk körben is, de elindult a társadalombiztosítás (OTI, MABI) - az USA-ban ma is csak itt tartanak. Hibáztatják a földreform elmaradásáért. A környező országokban volt földreform, de... ott egyszerűen elvették a magyarok és a németek földjét és odaadták az "államalkotó nép"-nek. Bevezettek ott olyan adórendszert is, amely a megfosztottakat aránytalanul sújtotta, ilymódon továbbsegítendő a kedvezményezetteket. Horthy számára ez az út járhatatlan volt - már azért

is, mert a nagybirtokosok nagy része orrolt reá. Egyesek a király elűzése miatt - mások egyszerűen azért, mert a kenderesi 723 hektár földjével körükben Horthy jött-mentnek számított. Igaz, neki 1945-ben sem volt többje. Magyarország első embere a számkivettségben kegyelemkenyéren élt.

Horthy nem adhatott nemességet, se földet, viszont 1920-ban megalapította a Vitézi Rendet. Föld hiányában, még a tervbevett földet sem adhatta oda a vitézeknek. Hunyadi Mátyáshoz hasonlóan, aki a szegény köznemesi rétegből igyekezett minél több magyart az ország vezetésébe emelni - Horthy is megpróbált, még zsidókból is létrehozni egy új, erős, nemzetépítő társadalmi réteget. Egyesek őt is Kinizsi Pálnak tartották. (L. a mellékletben Zöld Márton tábornok életrajzát és a vitézi várományosok felterjesztését.)

Senki nem bizonyította, hogy Horthy éhes lett volna a hatalomra. Kormányzósága idején államunk formája országgyűléssel rendelkező alkotmányos királyság. A kormányzó a legfőbb hadúr, de egyetlen esetről sem tudunk, hogy ebben a minőségében beavatkozott volna az ország életébe. Azaz, hogy 1944. október 15-én, az úgynevezett "kiugrással" megpróbálta, de miután erre addig egyetlen példát sem adott, még közvetlen hívei sem értették meg. Lovagias jelleme volt a kiugrás sikertelenségének legfőbb oka: mint magyar katona, el sem tudta képzelni, hogy szövetségesét hátbatámadja.

Horthy személyét és családját csak a német megszállók és a magyarul beszélő ellenségeink támadták. Egyetlen Horthy-ellenes megmozdulásról, támadásról sem tudni. Nagy fekete személyautójában sofőrjével egyedül utazott, előtte egyetlen motorosrendőr ment. A nép Horthy-dalokat költött. Negyven év múltán, amikor emléktárgyait múzeumba helyezték, Horthy menyének feltűnt egy öreg raktáros szolgálatkézsége. Kérdésére az öreg ezt válaszolta: "Én is az Ő katonája voltam."

Nehéz szívvel teszem, de könnyű feladat a Horthy névvel jelzett korszakot párhuzamba állítani napjaink valóságával, legyen a neve: "Antall-demokrácia".

Antall Józsefről elneveznek közterületeket, szobrot állítanak neki, évfordulókon emlékére misét mondanak. "Jobb körökben" Horthynak még a nevét sem illik említeni.

Antall, máig tisztázatlan körülmények között került a „fordulat” során államunk élére. Szeretik "az első, szabadon választott magyar miniszterelnök"-nek nevezni, azok is, akik évente gyertyát gyújtanak a Batthyány Lajos örökmécsesnél, noha jól tudják azt is, hogy Antall megválasztásakor országunk egész területét még idegen katonák tartották megszállva. Erről az állapotról tanítja Deák Ferenc, hogy egy ilyen ország országgyűlésének nincsen se alkotmány teremtő, se alkotmány módosító ereje. Az ország ügyeit álparlamentális intézmények viszik. A nemzet tettei közjogilag érvénytelenek. Vegyük hozzá, hogy az 1946. évi I. törvény életbeléptetésével - mindmáig - megszűnt a magyar történelmi jogfolytonosság is. Így, nemzetünk tettei 1944. március 19 óta nemcsak cselekvőképeségünk hiányában, de 1946 óta közjogilag is érvénytelenek. Az alkotmányjogi és a közjogi rendezés máig várat magára.

Egyesek szeretik a felelősséget az utolsó kommunista miniszterelnökre hárítani, de tény, hogy nemzeti vagyonunk 70-80 %-ának tényleges eladása Antall József kormányzása idejére esik. Ez úgy történt, hogy a korábban államosított magyar vagyont a fordulat táján gyorsan tönkretették, majd olcsón fölvásárolták a kondér közelében ülők, ők pedig pillanatok alatt továbbadták, esetleg szétdarabolva idegeneknek, akik nálunk elsősorban piacot vettek. Az üzemek nagyrészt bezárták, néha le is rombolták. A bevonuló tőke legfeljebb szerelő csarnokokat épített, ahol a külföldről behozott részekből készítenek készterméket, jelentős magyar állami adó- és másegyéb kedvezményel. A "rendszer váltás" hasznát külföldre juttatták, de a bennfentesek sem panaszkodhatnak hazánkban: kincset érő ismeretek is, magánhaszonná és adófizetői teherré váltak kezükön. Kivitelünk 80 %-a idegeneket gazdagít. A magyar pénzből létrehozott bankok mára átlagosan több mint 80 %-ban idegenek kezében vannak. A tönkretett hazai kiskereskedelem helyett idegen áruházakban vásárol a magyar, elsősorban külföldi árút. Még a kommunista időben is, a világgal lépéstartó

mezőgazdaságunk mára teljesen tönkrement. Az áruházakban külföldi tejet, lisztet, gyümölcsöt, zöldséget stb. árulnak. Ezt nevezik magánosításnak. Az izraeli államfő országvilág előtt kijelentette, hogy Izrael megvásárolta Magyarországot, kémrepülői pedig gondtalanul köröznek felettünk, a NATO légtérben.

Budapesti irányjelző tábla 20..

Utolsó magyar forradalmunk fegyveres harca (1956), gazdasági eredménye (1968), majd a társadalmi átalakulás (a 80-as évek végén) eredményeként a fordulat táján népünk a világ egyik csodája, gazdaságunk a térségben a legsikeresebb volt. Az azóta egymást váltó kormányok mindent tönkretettek - a részletek felsorolása, magyarok számára, napjainkban felesleges. Gyermekek pusztulnak el alultápláltság miatt.

Fényes Elek óta (1807-1876) - ha hagyták - mindig Magyarországon készült a világ legjobb statisztikája. A nemzetközi szervezetek statisztikai intézményük élére mindenkor igyekeztek magyar szakembert biztosítani. Mára - a sok csúrés-csavarás eredményeként - lehetetlen megbízható adatokhoz jutni, pl. a magyar gazdaságot illetően. Nevesincs kutatóintézetek tenyérjósai közölnek felelőtlen állításokat. Például a magyar államadósság a fordulat táján abszolút értékben is és egy fő lakásra számolva is a legnagyobb volt a térségben, az adat ismert volt. Még a fordulat után is magas kormánykitüntetésben részesültek azok a felelős pénzügyérek, akik bennünket így eladósítva segítettek rabláncra fűzni. Ma már erről az adósságról csak annyit lehet tudni, hogy a csillagok közt állhat, miközben mindenünket eladtak és szinte minden csak rosszabbodott, mint volt a fordulat idején. Az életkörülmények szakadatlanul romlanak. A Sociétés GÉNÉRALE francia nagybank közgazdászai megállapították, hogy az EU-ban mindenki hazudik saját adósságáról. Az összes terheket illetően az EU átlag 434 %-kal nagyobb mint amit adósság címen kimutatnak. Egyes országok esetében ez a százalék: Lengyelország 1550, Szlovákia 1149, Görögország 875, Szlovénia 758, Lettország 619, Cseh Köztársaság 590, Franciaország 549, Finnország 539, Hollandia 522, Litvánia 497, Portugália 491, Esztország 455 és Anglia 442 százalék. Az EU átlag alatt van Svédország 430, Németország 418, Ausztria 409, Írország 405, Luxemburg 376, Dánia 382, Olaszország 364, Belgium 296 és Spanyolország 244 százalék. Magyar adatot nem közöltek.

Leginkább az EU adataiban bízhatunk. Szerintük az EU egyenlőtlen államok közössége, ahol mi 36 %-kal az átlag alatt vagyunk és a saját szociális helyzetünk megítélésében az utolsó helyen állunk.

Országunk jövőjéről, a magát politikai elitnek tartó társaságunknak nincs mondanivalója. Címeres hozzánemértők írnak nemzetstratégia című könyveket. Egy-egy választás alkalmával felröppentett politikai pamfletjeik már senkit sem érdekelnek, senki nem veszi komolyan. A szavazásra jogosultak fele elmegegy szavazni és ebből 30 %-kal nyerni lehet - ami az összesből 15 %.

Jellemző, hogy a politikai vitának elnevezett durva hangvételű, egymás ócsárlása, szakmai szempontból alig megy túl az adókulcs vagy a benzinár emlegetésén. A valódi főkérdésekben viszont nagy az egyetértés. A NATO-hoz, az EU-hoz való csatlakozás annyira nem képezhette vita tárgyát, hogy egyetlen mélyebb elemzés sem ismert, amely mérlegelte volna az előnyök és a hátrányok viszonyát, például az egyetemleges - talán tizenötmilliónyi magyar - szempontjából. Az utóbb Lissaboni Szerződés névre átkeresztelt, eredetileg EU alkotmányt a magyar országgyűlés elsőként elfogadta. Oly gyorsan, hogy feltehetőleg senki sem olvasta. Vessünk egy pillantást történetére.

Megelőzte a Nizzai Szerződés - amit írek népszavazással elvetettek. Mivel az EU egyhangúságot kíván - az ír vétó után ez a szerződés elbukott - de erre senki nem is gondolt. Az íreket újra szavaztatták, akik kiszámították, hogy nekik mibe kerül egy szavazás. Mivel láthatóan addig kell szavazzanak, amíg el nem fogadják, hát a következő szavazásnál el is fogadták. Az írek a Lissaboni Szerződést is elszántan elvetették. Ezúttal több eszük volt: miután már mindenki elfogadta, az újrászavazás előtt az EU-tól engedményeket sikerült kicsikarniuk. Így elfogadták - s itt most a nagy kérdés: mit szavazott meg a többi, még hozzá hol népszavazással, hol parlamenti szavazással? Vagy az "EU Alkotmánya" kétféle szövegezésben, össze-vissza szavazással, egyforma értékű?

Mivel nem tudjuk teljesíteni az EU pénzügyi feltételeit, a közös pénzt még nem vezethettük be. Ezúttal talán kisebb veszteséggel megússzuk ennek a rendszernek, hamarosan bekövetkező bukását. Vagy ki tudja? Minden idők legnagyobb valutareformja előtt állunk: bukik a dollár és az euró.

Az iskolában jó százötven évig tanultuk: "Nyelvében él a nemzet!" Napjainkban nincs olyan intézményünk, ahol ne elszántan pusztítanak nyelvünket. Régen illet kinevetni, aki ízes tiszaháti, székely, szegedi vagy palóc tájszólásban beszélt. Azután kialakult egy szörnyűséges KGST frazeológia. Ma ennek helyébe nyomul feltartóztathatatlanul valami iszonyatos elindoeurópaizált "hello-hello", a koncert programja, médiák, vállalkozások dőlnek be, az önkormányzatok akik, jó napot helyett szép napot. A parlamenti frakció a parlamentben a konvergencia programot konszenzussal. „Hungarikumok a Parlamentben. Program. Regisztráció. Vezető: Lezsák Sándor író.” Az új parlament letette az esküt...A magyar nyelvészeknek nincs szükségük foglalkozni a legfőbb feladatukkal. Hivatásos kesergőink telesírják patyolat kendőjüket a magyar nyelv elleni tót, román, ukrán, szerb támadás miatt. Itthon ők miért nem beszélnek magyarul? Csendben megkezdték a magyar fajta genetikai átrendezését, elveszelytik alkotmányunkat, nemzeti megújulásunk legfőbb biztosítékát egész történelmünkön át. Amely nemzet nem ragaszkodik alkotmányához és nincs meg benne az elszántság megtámadott alkotmányának védelmére, az a nemzet nem érett a szabadságra.

A sírt, hol nemzetünk elsüllyed, valóban népek veszik körül, de az embermilliók szemében minden ül, csak gyászkönyv nem.

Contra facta, non valent argumenta.

Egészséges idegrendszerű ember számára nem meglepő, hogy Versailles után a magyar életérzés két fő meghatározója lett a veszteségtudat és a szebb jövőbe vetett remény. Na és ma? A Magyar Tudományos Akadémia 2010. szeptemberében közzétett felmérése szerint, a magyar középiskolások 61 %-a felnőttként külföldön szeretne élni.

Ma a népet és a nemzetet meghatározó közösségi "mi tudat" helyére nyomul a mindenkit lenéző, a senkit és semmit nem tisztelő "én tudat". „Az igazságból elveszett az i.” Rajtunk már tényleg csak Isten segíthet.